

No em miris amb aquests ullots

Un relat de: [eumolp](#)

...no em miris amb aquests ullots, no. T'ho dic a tu perquè no m'entens, però m'escoltes. Sí, sí, sí, em mires i m'escoltes i no m'entens. Què deus veure, em pregunto? Et fixes en el bigoti que es mou, t'entretens comptant-me les arrugues. Cada arruga un desastre, filla meva; cada plec una desgràcia. Però jo he callat sempre, només he parlat cap endins, i ni jo mateix no em sento. D'escoltar-me, me'n vaig desavesar fa tants anys! Els que té ta mare, si fa no fa. Saps, a ella a penes si la vaig poder tenir. Però la vida fa tantes tombarelles! L'Eulàlia se la va emportar, però després em vau tornar les dues. Sí, sí, que la bruixa dolenta es rebotqui ara i es podreixi al forat. Ara et vull a tu, sempre vull tenir-te a tu. I jo et tinc, boleta, i jo et tinc i ella no. Del buit que em va deixar recordo el cop de porta i l'esglai del silenci. I la rastellera de dies que només es distingien pel gruix de les llàgrimes i el ressò de les preguntes sense resposta. Però ara et tinc a tu, boleta, boleta rodona i dolça, Mariona petitona, bocinet de cel. Ui, et faig pessigolles? Rius? Tira, tira, no hi tornaré, que cal que t'adormis. Ben menjadeta, ben abrigadeta, que ara és l'hora de fer nones.... Que vindrà ta mare cansada de la feina i no estarà per brocs i ens renyarà. Vinga, non-non, vine son... Vinga, vinga, que jo sóc vellet i tu petitona, no me la juguis ara, a veure si encara ens renyaran...

...els perfils són boirosos. Un raig de sons intel·ligibles em plou al damunt. Té la pell aspra i tot de pèls damunt el llavi. Parla i parla i parla i no para... Què em deu voler explicar? Darrere d'ell la paret és blanca, només ratllada per l'ombra dels finestrons, sempre ajustats. Podria plorar però em fa mandra. Avui li faré el regal de tancar els ulls i fingir un son que no em va ni em ve. Té, què és això? Un dibuix es perfila just darrere d'ell, entre el quadre i el marc de la porta. Té com forma de caixa. Allargada i amb una mena de creu al mig. Fa com angúnia. No vull mirar-la, no sé per què però em fa una mica de por...

...l'enterraven al migdia. Un sol implacable ofenia els nínxols escrostonats. Res no tenia sentit ni convidava a buscar-lo. La simetria perduda de les mirades buides era l'únic que els unia i el forat immens que no podrien omplir mai. Mentrestant el rectangle negre engolia una petita caixa blanca.